

1 SEPTEMBER 1928

No. 17

33e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Wij zijn uit God. Die God kent, hoort ons; die uit God niet is,
hoort ons niet. Hieruit kennen wij den geest der waarheid en den
geest der dwaling.

1 Johannes 4 : 6.

DE THEORIEËN DER MENSCHEN. *)

Het verschil tusschen een werkelijkheid en een gevolgtrekking.

Ik bevond mij in de Bibliotheek van het Congres (te Washington D. C.). Ik had dat gedeelte opgezocht waarin de bibliothecaris de beste, pas verschenen boeken plaatst — die, welke de ernstige gedachte van den tijd bevatten. Vanaf de bovenste plank keken op mij neer de werken van twee der meest succesrijke Universiteitsdirecteuren van Amerika. Levenbeschrijvingen, critiek, wijsbegeerte, godsdienst, kunst, wetenschap en reisbeschrijvingen vulden de planken. Het was een plaats waar men de vele gedachten van tegenwoordig kon ontmoeten. En aldus begon ik rond te snuffelen.

De tijden zijn voorzeker veranderd, sprak ik, terwijl ik de bladzijden van de boeken omsloeg. Enkele honderden jaren geleden toen de wetenschap nog in doeken gewonden lag, beheerschten de meeningen der menschen, niet door feiten gestaafd, maar gehandhaafd door den ouderdom en het gezag, de gedachten van het menschdom. Toen was het mogelijk te gelooven — en zijn geloof erop te bouwen — dat een muis zijn oorsprong verkreeg uit oud versleten en tot stof overgegaan linnengoed; dat de aarde plat was en dat heksen, met een haviksneus, op een bezemstok door de lucht vlogen om zijn satanische majesteit te bezoeken. Al hetgeen men noodig had, was het een of ander denkbeeldig systeem op te

*) Door Ouderling John A. Widtsoe van den Raad der Twaalf Apostelen, „Improvement Era”, Januari 1928.

maken, bijv. dat alles plaats vindt naar een volgrees van zeven, er over te redeneeren en ziedaar men had een wijsbegeerte ontworpen, geschikt voor het gebruik van den mensch. De theorieën der menschen namen de voornaamste plaats in en als gevolg bedekten bijgeloof en alles wat er bij behoort, vreesachtigheid en verstandelijke blindheid de aarde.

Wij spreken over die dagen als de donkere eeuwen.

Thans verheugt zich deze tijd in een zekere en onderzoekende wetenschap en terwijl ik de boeken doorkeek, openbaarden zij op iedere bladzijde de basis van de verandering die de denkende wereld heeft ondergaan. Bijgeloof is grootendeels verbannen. De mensch wandelt in het heldere licht der wetenschap en kennis, onbevreesd voor de duisternis, want hij weet dat zij weglyedt en hij is zich bewust van een overheerschende macht over de natuur. Zelfvoortbrenging, de platte aarde, en de heks, zijn alle verwezen naar een onkundig verleden. En al dit — de grootste verandering in de menschelijke denkwijze en de meest volmaakte macht over de natuurkrachten — is gekomen omdat de mensch den voorrang heeft gegeven aan de werkelijkheid boven gevolgtrekkingen. De waarheid, zooals deze door de zintuigen van den mensch vastgesteld kan worden, is den voorrang gegeven boven de theorieën der menschen. Uit die verandering is een nieuwe dag gekomen, de grootste dag!

Terwijl ik de bladzijden der boeken omsloeg, las ik dat de be teekenis van een werkelijkheid, een waarheid, herhaaldelijk naar voren werd gebracht. „Waarheid”, zeide Joseph Smith, „is kennis van dingen zooals zij zijn, zooals zij waren en zooals zij zullen worden”. En kennis, kennis der waarheid, kan slechts door de zintuigen van den mensch verkregen worden. Datgene, hetwelk wij zien of hooren, ruiken, proeven of voelen, wordt de soliede fundatie der kennis en voert ons naar de waarheid. De werkelijkheid van een ondervinding vormt de eenheid der kennis. De waarheid wordt uit dergelijke eenheden opgebouwd. En ik was blij te lezen, dat de boeken in het bijzonder en gunstig melding maakten van dat gevoel van den mensch, buiten het bereik van het oog, oor, neus of tong, hetwelk ons de kennis brengt van de grootere, ongeziene wereld. Het oog, dat het eerst werd gebruikt in het bouwen van onze moderne kennis, komt niet zoo goed meer uit. De meer fijnere gevoelens hebben nu de taak op zich genomen werkelijkheden bij elkaar te verzamelen voor den menschelijken vooruitgang.

De boeken spraken droevig, maar met zekerheid, over de beperking van de menschelijke zintuigen. Hoe klein is het niet-geholpen gezicht of gehoor! De sterren waren slechts lichtende plekken aan den hemel, totdat de telescoop en de spectroscop in gebruik werden genomen. Toen werden de sterren, zonnen in een ruimte van samengestelde orde en beweging. En het water

was maar water, totdat de microscoop het oog van den mensch in staat stelde om de wereld van het minuutleven te zien. Een der boeken zeide: „Zonder instrumenten beziet de mensch slechts als door een kijkgaatje het heelal. In volle overeenstemming met dit beginsel werd Joseph Smith, de profeet, voorzien van de Urim en Thummim, heilige instrumenten, een hulp voor zijn menschelijke krachten, waardoor hij in staat mocht zijn om de graveeringen op de platen te vertalen.

Met of zonder het gebruik van instrumenten leverden de zintuigen van den mensch de werkelijkheden der menschelijke ondervinding op, die alleen als de bouwstenen kunnen dienen voor alle waarheidskennis. Een werkelijkheid heeft dikwijls, zooals de steen in David's slinger, een reusachtige, door den mensch gemaakte theorie omvergeworpen.

Maar, aldus spraken de boeken, en werkelijk spraken zij nu juist, dat rusteloze instrument, de menschelijke gedachte, neemt de werkelijkheden uit de ondervinding, rangschikt ze, rangschikt ze nog eens en bouwt er nieuwe beelden van — en maakt gevolgtrekkingen die, min of meer volkomen, door werkelijkheden worden gestaafd.

Aldus leidde de werkelijkheid van de vastheid der samenstelling van elk chemisch mengsel tot de gevolgtrekking, die bekend is als de atomische theorie; het feit dat een appel naar den grond valt werd omgezet in de theorie der zwaartekracht en aan de werkelijkheden van berichten aangaande de versteende opgravingen in de rotsen vindt de evolutie-theorie haar oorsprong. Dergelijke gevolgtrekkingen uit de werkelijkheden zijn nuttig in het verder opbouwen der wetenschap; zij zijn dikwijls glorieus bewijzen van de macht der menschelijke gedachte; maar zij zijn slechts gevolgtrekkingen van graden van waarschijnlijke waarheden, die slechts de geldigheid der werkelijkheid benaderen. Zij worden gemoderniseerd en zijn naar waarheid eerder de theorieën der menschen; zij staan niet gelijk met de werkelijkheden der ondervinding.

En terwijl ik voortlas ontdekte ik, dat menig boekschrijver in deze verlichte eeuw een slecht wijsgeer is, die het onderscheid nog niet weet tusschen een werkelijkheid, de eenige betrouwbare eenheid der kennis, en gevolgtrekkingen, de veronderstellingen min of meer waarschijnlijk, volgens de beteekenis der werkelijkheden. De eene schrijver bouwt een wijsbegeerte tot algemeene aanvaarding op de theorie van het electron, de ander op de theorie der zwaartekracht en een derde op de theorie der evolutie. Indien zich oppositie laat hooren, dan vliegen de voorstanders van die theorieën op en vergeten dat zij slechts een menschelijke gevolgtrekking verdedigen, geen werkelijkheid eener menschelijke waarneming. Aldus heeft de mensch zich in deze verlichte eeuw nog niet geheel en al vrijgemaakt van het zware juk van „de theorieën der menschen”.

Hier ligt waarschijnlijk het grootste gevaar dat deze anders zoo helder denkenden tijd omringt. De mensch wordt verliefd op zijn eigen scheppingen, zijn verklaringen omtrent het heelal. Veel van de disharmonie onder den mensch kan direct nagevorscht worden tot op een onverstandelijke aanhankelijkheid van gevolgtrekkingen; weinigen twisten over werkelijkheden. Een naar waarheid verlicht persoon zou verdraagzaam alle gevolgtrekkingen volgens de kennis beschouwen en ze op zijn best erkennen als behulpzame onderstellingen betreffende het doel van het heelal, die geen van alle een algeheele waarheid vertegenwoordigen. De bezorgdheid van den mensch zou moeten zijn de werkelijkheden van ontwijfelbare geldigheid te ontdekken; indien dat wordt gedaan, dan zullen nuttige gevolgtrekkingen, veronderstellingen of theorieën komen als noodzakelijke eischen of ingevingen van het verlangen. Wij zouden niet naar den dag terugkeeren, die overheerscht werd door de theorieën der menschen, want zij brengen de vrijheid van gedachte en handelingen in gevaar. Het was verbazend hoe vele van de pas verschenen boeken het verkondigen of verdedigen uitzetten van gevolgtrekkingen van de theorieën der menschen.

Ik dacht in de stille kamer van de leeszaal over deze dingen na. Ik dacht aan de jonge jongens en meisjes die, omdat zij het verschil niet verstaan tusschen een werkelijkheid en een gevolgtrekking, jaren van hun jeugd schipbreuk doen lijden om te pogen den godsdienst met de wetenschappelijke theorieën overeen te brengen. Een godsdienst die op waarheid is gegrond aanvaardt alle werkelijkheden en zet zich op vastgestelde waarheid neer. Een godsdienst die op waarheid is gegrond maakt een zorgvuldig onderscheid tusschen een werkelijkheid en een gevolgtrekking. De theorieën der wetenschap kunnen net zoo min de werkelijkheden van den godsdienst omverwerpen dan de werkelijkheden der wetenschap. Gevolgtrekkingen zijn altijd ondergeschikt aan werkelijkheden. Bijv. iemand kan zijn geloof niet op de theorie der evolutie bouwen, want deze theorie is van geen hoogere orde dan eenig andere gevolgtrekking en is daarom in een toestand van voortdurende verandering. Een werkelijkheid blijft door alle eeuwen heen onveranderd; een gevolgtrekking verandert naar mate de werkelijkheden zich ophoopen. Een rechte stok in het water schijnt gebogen te zijn, een onveranderlijke werkelijkheid, alle toestanden blijven het zelfde; de theorie van het licht, welke den „gebogen” stok verklaart is reeds verschillende malen veranderd en is onderhevig aan meer verandering. Geen wetenschappelijke theorie betreffende een gevolgtrekking blijft heden zooals zij oorspronkelijk was. De een bouwde zijn huis op zand en onder de levensstormen werd zijn huis vernietigd. Aldus met den mensch, die de wijsbegeerte van zijn leven bouwt op „de theorieën der menschen”. Een ander bouwde zijn huis op een steenrots en het huis bleef ongedeerd in den storm. Aldus met den mensch die de

wijsbegeerte van zijn leven op de werkelijkheden in de geestelijke, zoowel als in de tijdelijke zaken doet rusten. Hij zal zich door alle jaren heen handhaven.

Het was een genoeglijk uurtje dien middag in de bibliotheek van het congres. Mogen wij, die ons in de waarheid verheugen en waarop wij bouwen, nooit de eenvoudige waarheid verwarren met „de theorieën der menschen”.

IETS OVER TEMPELWERK.

(Vervolg).

„Zoo is het gegaan. Toen ik jong was, was ik er heelemaal niet waardig voor. Ik had zeer weinig tiende betaald en rookte sigaretten. Ik wist dat de Bisschop deze fouten van mij kende. Ik vroeg den Bisschop niet om een aanbevelingsbrief, zoodat ik naar den Tempel zou kunnen gaan, want ik had geen zin geweigerd te worden. Maria had ook geen verlangen om in den Tempel te huwen. De reden hiervan is hun bekend, die zich laten beïnvloeden door de steeds veranderende kleederdracht. Ik geloof dat bij ons het geweten een beetje sprak, ook maar een beetje. Want ziet U wij waren als Heiligen der laatste dagen opgevoed. Maar wij lieten alles op zijn beloop en aldus heeft het ons gedurende tien jaren niet veel last veroorzaakt — tot op heden. Ik moet bekennen, dat uw vriendelijke woorden en oprechte uitdrukkingen van uw bereidwilligheid niet bij mijn vrouw en mijzelf verloren zijn gegaan. Ik dank u voor al uw zorg. Goeden avond. Kom weer gauw eens terug”.

Het was waar dat de bezoeken van Johan Andriessen den man en de vrouw tot nadenken hadden gebracht en dat zij er met elkaar over spraken. Als de kinderen naar bed waren gebracht en alles in huis stil was, dan zetten zij zich naast elkander aan de tafel neer. Hun harten waren geraakt. De beginselen van het Evangelie, die zooals zij wisten door hun ouders zoo heilig werden gehouden, kwamen tot hen terug, alsof zij vanaf een heel verafgelegen kust zwakjes werden weerkaatst. Want de ouders van hun beiden waren getrouwe Heiligen der laatste dagen geweest. Zij hadden hun tehuis, hun vrienden en goeden naam opgeofferd om met de Heiligen in Zion te vergaderen, waar de Tempel des Heeren stond, waarin zij binnen konden gaan en hun zegeningen ontvangen. Maar de boosheden uit Babylon, welke zij ontvloden waren, hadden hen achtervolgd en tot op zekere hoogte hun kinderen overwonnen — kinderen, die over het algemeen goede harten bezaten maar wier onachtzaamheid, onverschilligheid en wereldsche trotsch hun hadden verhinderd om hun plichten als Heiligen der laatste dagen waar te nemen. Deze man en vrouw hadden elkander werkelijk uit liefde getrouwd. Met de jaren hadden zij elkander beter leeren kennen en daardoor een diepere liefde voor

elkander gekregen. Gedurende tien jaren waren hun levens één geweest; zij waren in kennis en schoonheid toegenomen. Want met het voorbijgaan van den tijd werden zij in staat gesteld de kleine prikkelende geschillen, die zich tusschen hun beiden opdeden, op te lossen. Meer en meer werden zij afhankelijk van elkander. En nu was hun het feit ernstig en duidelijk voorgelegd, dat zij slechts voor een bepaalden tijd man en vrouw zouden zijn; dat de twee zielen die door den zonneshijn en de levensstormen gevoed werden en nauwer aan elkander gehecht werden door de dooreen gevlochten kinderliefde, aangestuurd werden op een scheidingsramp!

Natuurlijk niet, zoolang het leven duurde. Maar wat beteekenen de weinige voorbijvliegende jaren van het aardsche leven voor degenen, die in waarheid elkander liefhebben!

Br. Andriessen had zoo nu en dan eenige bijbelsche aanhalingen achtergelaten, opdat zij deze te zamen zouden lezen. Een Leer en Verbonden was er niet in de woning aanwezig, zoodat Br. Andriessen hun er een had geleend, waaruit de teksten, die aangestreept waren, gelezen moesten worden. Op zekeren avond, terwijl zij bij het lamplicht zaten, openden zij zijn boek en lazen hard op:

„Daarom, indien een man eene vrouw huwt in de wereld, en hij huwt haar niet door Mij, noch door Mijn Woord, en hij maakt een verbond met haar zoolang als hij in de wereld is, en zij met hem, zoo is hun verbond en huwelijk van geen kracht wanneer zij dood en uit de wereld zijn; daarom zijn zij niet door eenige wet verbonden wanneer zij uit de wereld zijn;

Daarom, wanneer zij uit de wereld zijn, huwen zij niet, noch worden zij ten huwelijk gegeven; doch zijn aangesteld engelen in den hemel te zijn, welke engelen dienende dienstknechten zijn, om dengenen te bedienen welke eene meerdere, en eene overtreffende, en eene eeuwige inate van heerlijkheid waardig zijn;

Want deze engelen onderhielden Mijne wet niet, daarom kunnen zij niet tocnemen, doch blijven gescheiden en alleen, zonder verhooving, in hunnen verlostten toestand, tot alle eeuwigheid, en zijn voortaan geen Goden, doch zijn voor immer en altoos engelen van God.” Leer en Verbonden 132 : 15, 16, 17.

Toen de lezer aan het eind van den tekst was gekomen, was er een trilling in zijn stem op te merken. Hij keek op. Het lamplicht scheen op het gezicht van zijn vrouw. Hoe lief was zij hem geworden. Hij wenschte haar te behouden en dat geen macht hen meer zou kunnen scheiden.

„Waarom is ons dit niet eerder verteld”, zeide hij. „Ik bedoel op de wijze waarop Br. Andriessen het heeft gedaan?”

„Het schijnt mij toe, dat ik het altijd heb geweten”, zeide zij, „diep in mijn ziel. Ik bedoel dat gedeelte van de ziel dat niet dikwijls tot een werkend oprecht nadenken wordt gebracht. Ik vrees, dat ik niet te verontschuldigen ben. Het is net zoo goed mijn fout als de uwe, dat wij niet overeenkomstig het licht heb-

ben geleefd. Ik ben onbedachtzaam geweest en heb mijn tijd verbeuzeld”.

„Ik zou werkelijk een betere man hebben moeten zijn. Ik had vanaf het begin mijn slechte gewoonten moeten nalaten. In de oogen der wereld zijn zij maar klein, maar zij zijn groot genoeg om mij de zegeningen van het Huis des Heeren te onthouden. Ik veronderstel dat hetgeen wij gelezen hebben de waarheid is. Indien de andere leerstellingen van onzen godsdienst iets beteekenen, dan moeten wij deze ook aannemen. Maar waar zal zij ons brengen?”

De vrouw zweeg, want zij wist geen verklaring noch een rechtvaardige verontschuldiging voor haar verzuim.

Een van de kindertjes schreide in zijn slaap in een aangrenzend slaapvertrek en de moeder ging er naar toe om het te stillen. Toen zij terugkwam las haar echtgenoot weer de Leer en Verbonden. Zij stond stil naast zijn stoel. Hij keek op en vroeg: „Herinner je je wat Br. Andriessen ons dien bewusten avond heeft verteld over hetgeen die Heiligen der laatste dagen te wachten staat, die buiten den Tempel huwen?”

Zij knikte.

Hij las uit de Spreuken: „Als er geen profetie is, wordt het volk ontbloot”, en uit de Paarl van Groote Waarde: „hunne ooren zijn zwaar om te hooren en hunne oogen kunnen niet ver zien”. Daarna las hij het volgende uit de Leer en Verbonden:

„In de celestiale heerlijkheid zijn er drie hemelen of graden;

En ten einde de hoogste te verkrijgen, moet een man in deze Orde van het Priesterschap (bedoelende het nieuwe en eeuwige verbond van het huwelijk) ingaan;

En indien hij alzoo niet doet, zoo kan hij dezelve niet bereiken.

Hij moge in de andere ingaan, doch dat is het einde zijns koninkrijks; hij kan geen vermeerdering hebben”.

„Dat is het einde zijns koninkrijks”, hernam Leen, „daarom worden zij ontbloot. Dat is een natuurlijk gevolg. Zij, die geen profetie bezitten zoodat zij niet vooruit kunnen zien, voorzien zichzelf niet van de middelen noodig voor de zaligheid. Deze regel geldt ook voor de maatschappelijke zaken. De mensch, die in zijn zaken geen succes heeft, is degene die niet goed beoordeelt wat de tegenwoordige handelingen in de toekomst zullen brengen. Wij kunnen niet alleen leven voor en in het tegenwoordige, want wij zijn in de eeuwigheid. Ongetwijfeld hebben onze handelingen in ons voorbestaan ons hier beïnvloed en de resultaten der aardse daden zullen zich in de toekomstige wereld doen laten gevoelen. Het is waar, als er geen profetie is, wordt het volk ontbloot”.

Hij herhaalde de woorden van Br. Andriessen. De vrouw plaatste haar hand op zijn schouder en zeide: „En de kinderen, Leen, de kinderen. Ons wordt verteld, dat zij de onzen niet zullen zijn in de toekomstige wereld. Weet je wat het beteekent onder het verbond geboren te zijn?”

„Neen, ik moet toegeven dat ik het niet weet”.

„Wij waren aldus geboren. Wij beiden. Er moet een voorrecht aan verbonden zijn om erfgenamen te zijn, zooals Br. Andriessen zeide. Berooven wij onze kinderen van den een of anderen zegen? Onthouden wij ze van voorrechten, die onze ouders ons gaven?”

Aldus spraken zij met elkander en gewoonlijk eindigden zij met ernstige, door tranen vochtig gemaakte gezichten en goede voornemens. Maar de levensstroom van een kanaal dat door de jaren diep is geworden, verandert zich niet zoo gemakkelijk. De gewoonten der gedachten en daden worden zoo in onze natuur gegrift, dat het herhaalde pogingen vereischt om ze te veranderen. Het was niet gemakkelijk voor Leen Wilson om zich dadelijk om te keeren en zijn leven in te richten overeenkomstig het heldere licht, hetwelk tot hem was gekomen.

Br. Andriessen arbeidde met ijver op de vriendelijke, voorzichtigte wijze, die hem zoo eigen was. Doch nu en dan wanhoopte hij, of hij hen wel tot de beslissende stap zou kunnen brengen. Het is zoo gemakkelijk in de oude sleur voort te gaan. Soms is er een groote omwenteling noodig, om het gelijkmatig kalme verloop van het leven van iemand te breken en de zorgeloozen tot werken te bewegen. Aldus was het geval met Leen Wilson.

(Wordt vervolgd).

Overleden.

Te Rotterdam is den toen dezer overleden, Zuster C. W. M. De Graaf in den onderdom van 70 jaar.

Voor degenen, die haar kenden is het aangenaam om terug te denken aan den tijd, toen zij nog bij ons was. Zij deed altijd haar uiterste best om het werk van den Heere vooruit te helpen. Aanmerkingen maken op het werk van God's knechten deed zij nimmer; klagen hoorde men haar niet. Met blijdschap gaf zij iedere maand uiting aan haar dankbaarheid voor het voorrecht op haar hoogen leeftijd nog het Evangelie van Christus te hebben mogen hooren.

Is het voor de achtergebleven kinderen, vrienden en kennissen een harde slag Zuster de Graaf te moeten missen, in het Geestenrijk is een nuttige, moedige kracht gearriveerd, waarvoor daar zeker blijdschap heerscht. Laat dat ons een troost zijn.

Gedoopt.

Te Gouda zijn drie zielen gedoopt en hebben aldus een begin gemaakt aan een nieuw leven in Christus. Was de bediening eenvoudig, de beteekenis is zoo groot, dat de Schepper van hemel en aarde hun bij een getrouwheid tot het einde, een kroon der zaligheid zal schenken.

GELOOF EN WERKEN.

„Geloof zonder de werken is dood”. Wij werken onze zaligheid nit. Daar is geen twijfel aan. Maar wij werken haar nit door Jezus Christus en niet onafhankelijk van Hem. We maken ons zelf niet zalig. Wij maken ons alleen ten nutte de middelen der zaligheid, die gegeven zijn door onzen Heer en Heiland; de God, Die stierf opdat de mensch mocht leven.

Orson F. Whitney, Een der Twaalven.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

VRIJHEID DOOR GEHOORZAAMHEID. *)

Bevrijding van de heerschappij der zonde.

„Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Neemt mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uwe zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht” (Matth. 11 : 28-30).

Welk een gezegende uitnodiging!

Blijkbaar droef te moede over het ongeloof van het volk, had onze Heer kracht gezocht in het gebed. Met de zielvolle welsprekendheid welke in smartelijke oogenblikken de gemeenschap kenmerkte, welke Hij op telkens wederkeerende tijden met den Vader had, gaf de Zaligmaker uitdrukking aan Zijn eerbiedige dankbaarheid dat God eerder een getuigenis van de waarheid aan de nederigen en geringen had geschonken, dewelken Hij met vertrouwende kindertjes vergeleek, dan aan menschen die trotsch op hunne geleerdheid en van aanmatigende zelfgenoegzaamheid waren.

Dan, zich tot het gewone volk wendende, de menigte die zoo juist getuige was geweest van Zijne wonderen en naar Zijne verheven en toch eenvoudige voorschriften had geluisterd, spoorde Hij hen, in een van de meest grootsche uitingen van geestelijke ontroering, waarvan ooit gewag werd gemaakt, opnieuw aan Hem en Zijn Evangelie aan te nemen.

Zijn vermanende en toch pleitende roepstem richtte zich tot de Joden, die onder de plak van priesters zaten en door Rome geregeerd werden.

Velen van hen haakten naar de bevrijding uit de slavernij, maar de nationale geest was zóó gebroken, dat de meesten hunner aan de dienstbaarheid gewend waren geraakt en hunne gevangenschap duldden.

De priester-regeering was trotsch op haar positie en streefde er met goed gevolg naar het volk te misleiden door het te doen geloven dat zij vrij waren, terwijl zij onder den last van onrechtmatige afpersingen zuchtten.

Wat had Christus hun aan te bieden ter verzachting van hun harde lot? Zeker niet de vrijmaking naar welke zij volgens rabbi-

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologiekلاس.

naal voorschrift hadden geleerd uit te zien; de herstelling n.l. van David's troon tot een aardsch koninkrijk, bestemd om alle andere naties door kracht van wapenen te onderwerpen en het herstelde Israël de oppermacht te geven.

Het koninkrijk van Christus was, is en zal nooit zijn een gewone wereldsche of politieke heerschappij. Zijn troon en kroon zijn niet van aardsch maaksel. Het volk van Israël had zichzelf in slavernij gebracht. Dat zij hunne glorie en hunnen staat zouden verliezen was als hun toekomstig lot voorspeld geworden, hetwelk hun deel zou zijn, indien zij het verbond verbraken en toonden avvallig te zijn jegens den God hunner vaderen. Doch zwaarder dan de Romeinsche overheersching was de letterlijke lijfeigenschap tengevolge van het priesterlijk wanbestuur te dragen. Rome was verdraagzaam en verzoenend, terwijl degenen die ten dien tijde Mozes' plaats innamen behagen schepten in de ketenen waarin zij het volk hadden geklonken door een godslasterlijke misvatting van de Wet.

En aan de belaste en vermoede Joden kwam de boodschap van rust en vrede. De Heer bracht hun een pleitende uitnoodiging om verachtelijk werk te laten varen voor vreugdevollen dienst, den bijna ondragelijken last der kerkelijke uitbuiting en traditioneelen vormendienst voor de vrijheid van waren godsdienst. Hij bood hun vrijheid voor slavernij.

Doch zij wilden niet.

Het Evangelie, hetwelk Hij bood was en is de verpersoonlijking der vrijheid, niet bedorven door zelfzuchtige privileges. Het brengt weliswaar gehoorzaamheid en onderwerping met zich; maar al kon zooiets zelfs bij een juk worden vergeleken, wat was zijn last in vergelijking met den zwaren druk waaronder zij zuchtten?

Het aanbod, de roep, de uitnoodiging heeft heden nog dezelfde kracht en uitwerking. Overtreding der wet is direct of indirect de oorzaak van al het lijden. Door gehoorzaamheid aan rechtvaardige wetten verkrijgt men vrijheid. In zulk een gehoorzaamheid ligt geluk.

Onder een regeering van het volk, welke in rechtvaardigheid wordt uitgeoefend, staat een ieder onder heilzame beperking, welke hem bij onderwerping daaraan rechten en bescherming verschaft.

Onbetrouwbaarheid is in directe tegenstelling met voortdurende vrijheid. Doch wat zijn de beperkingen, welke de volksregeering oplegt, vergeleken bij de slavernij onder autocratisch bestuur? Wat zijn het juk en de last licht en wat heerlijk zijn de zegeningen van een rechtvaardig bestuur!

Het Evangelie van Jezus Christus is de uitdrukking der eeuwige waarheid, welke de menschen zal vrij maken. Het schrijft gehoorzaamheid en vrijwillige onderwerping voor als de voorwaarden ter

verkrijging van het burgerrecht in het koninkrijk van God. In den strijd met de zonde verslaat het Evangelie de menschen niet, noch maakt het hen tot gevangenen. Zijn wapens zijn overreding, verzoek en opwekkende vermaningen. Zijn tegenstanders ondergaan straf, welke zij zichzelf hebben bezorgd, brengen zichzelf in de gevangenis, welke zij zichzelf hebben opgetrokken met de kansen, welke zij verloren lieten gaan. En zij teekenen hun eigen vonnis, hetwelk hen tenslotte als vijanden, strijdende tegen de waarheid, verbant.

Vrijheid door gehoorzaamheid was de leuze van Benjamin, de oude profeet en koning, die zijn volk, hetwelk tenopzichte der erkenning van Christus als de Bewerker der zaligheid boetvaardig was, aldus toesprak:

„En onder dit hoofd zijt gij vrijgemaakt en er is geen ander hoofd, waardoor gij vrijgemaakt kunt worden. Er is geen andere naam gegeven, waardoor de zaligheid komt; daarom wensch ik dat gij den naam van Christus op u neemt; gij allen, die met God een verbond gemaakt hebt, dat gij zoudt gehoorzaam zijn tot het einde uws levens”. (Boek van Mormon, Mosiah 5 : 8).

En tot de berouwvollen en gehoorzamen van dezen tijd heeft de Heer door den profeet Joseph Smith gezegd:

„Verblijft in de vrijheid, waarmede gij vrijgemaakt zijt; verwickelt uzelf niet in zonde, doch laat uwe handen rein zijn totdat de Heere komt”. (Leer en Verbonden 88 : 86).

De Heer heeft gesproken, zeggende tot een ieder en tot allen: Komt tot Mij in geloof, niet twijfelende, bekeert u van uwe zonden, wordt gedoopt ter vergeving van dezelve; en gij zult den Heiligen Geest ontvangen en Hij zal u leiden in de waarheid welke u vrij zal maken.

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

DE AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE.

Duizenden menschen werden gedurende de conferentie-dagen naar de hoofdstad gevoerd. Als men hun zou gevraagd hebben wat ze daar gingen doen, dan had men zonder twijfel van bijna allen hetzelfde antwoord gehoord: „Wij gaan daar de grootste vreugde opdoen”. En toch gingen deze drommen menschen niet naar de Weteringschanszaal, het vergaderlokaal der Heiligen. Ze liepen verder door naar het met vlaggen versierde Nieuwe Stadion.

Hoe opmerkelijk verschillen de menschen in hun gedachten, opvattingen, handelingen enz. En dit verschil openbaart zich wel het meest op den Dag des Heeren. De een begeeft zich reeds vroeg in den morgen op weg met zijn hengel op schouder; de ander knapt zijn fiets op en met een pakje op zijn rug of achter op zijn rijwiel zegt hij zijn woonplaats voor een twaalftal uren vaarwel;

weer een ander (en in dit geval bedoel ik duizenden) gaat zoo vroeg mogelijk op stap en wacht een halven dag om een plaats te krijgen op het sportterrein, ten einde de wedstrijden goed te kunnen volgen. En de godvruchtige geniet als hij zich eenige malen onder zijn geloofsgenooten kan scharen om op des Heeren Dag het Woord Gods te hooren, zooals de Schepper heeft bevolen.

In deze dagen heeft de Heere door openbaring Zijn kinderen het volgende laten weten:

„En indien het zoo zijn zal dat gij al uwe dagen in het roepen tot bekeering van dit volk zult besteden, en slechts één ziel tot Mij brengen, hoe groot zal uwe vreugde met hem in het koninkrijk Mijns Vaders zijn!” Doordrongen van de waarheid dezer schoone woorden spannen de Heiligen zich in om de Boodschap, welke hun zoo dierbaar is geworden, tot anderen te brengen. Vandaar het groote geestelijke feest — in welks schaduw het Olympisch feest niet kan staan — gehouden te Amsterdam op 9, 10, 11 en 12 Augustus j.l.

Donderdagsavonds werd na het gebruikelijke zingen en gebed door Ouderlingen O. van Orden en J. H. McLaren en daarna door President J. P. Lillywhite de Evangeliebeginselen besproken, de noodzakelijkheid van gehoorzaamheid daaraan en het voordeel dat een elk daardoor kan ontvangen.

Vrijdagsavonds werd de Blijde Boodschap door zang en muziek tot de aanwezigen gebracht en bij hen die verstaan, is zeker wel een diepere liefde voor God verwekt met tevens een groote waardeering voor al hetgeen God Zijn kinderen op aarde schenkt.

Zaterdagmiddags brachten de zendelingen met President Lillywhite enkele kostbare oogenblikken te zamen door. Moeilijke problemen werden door den President duidelijk en met wijsheid opgehelderd. Dienzelfden avond vergaderden de ambtenaren en ambtenaressen, het gewillige corps, dat strijdt voor de uitbreiding van geloof in God en inachtneming van Zijn geboden. Zij gaven hun getuigenissen en ontvingen nieuwe en doeltreffende instructies, geschikt om in hun belangrijk liefdewerk toegepast te worden.

In de Zondagbijeenkomsten wordt altijd op een goede opkomst gehoopt en tevens op goede predikaties, goed zingen van het koor en een algeheele medewerking der leden. Want als de laatste conferentie-dag een succes is, dan laat de geheele conferentie een trefsenden indruk achter, die soms weken of maanden daarna ten goede werkt op hen, die aanwezig zijn geweest. Met slechts een klein aantal zitplaatsen onbezet liet Ouderling J. F. Steenblik aanvangen met het zingen van lied 67. Gebeden werd door Ouderling J. H. Dijkstra, waarna het Amsterdamsche zangkoor zong: „O, God hoor toe”. Ouderling G. W. Esplin, als eerste spreker, toonde aan hoe onverschillig het menschdom tegenwoordig is en blijft, ook al wordt haar verteld dat de Heere, hun Schepper Zich weer aan Zijn kinderen heeft geopenbaard. Geestelijk ongesteld

zijnde hebben de menschen een afkeer van het Évangelie juist zooals iemand die lichamelijk ziek is en geen trek heeft aan voedsel. Herstel kan slechts komen door nederigheid en absolute zelfverloochening.

Een ieder baant zich een weg in dit leven, aldus sprak Ouderling C. F. Berghout en maakt plannen die hem het grootste succes beloven. Het meest volmaakte plan, dat succes waarborgt, is het Evangelie, dat leert het bestaan van God en de mogelijkheid voor den mensch om na getrouwheid aan Gods wetten in Zijn koninkrijk binnengelaten te worden.

Voor hem, die het Eeuwig Leven wenscht te ontvangen, is een kennis van God beslist een vereischte, zeide Ouderling I. Z. Ward. Al zegt de Apostel Paulus dat in den Zoon al de Godheid woont, dan moet dit niet verstaan worden als zou de Vader in den Zoon wonen. Christus heeft Zijn godheid uit de opstanding bewezen, welke niet geestelijk geschiedde, maar lichamelijk, hetgeen volkomen duidelijk blijkt uit het onderhoud van Christus met Thomas.

Het zangkoor zong zeer schoon: „Sweet is the work”, waarvan Zusters Van Peski en Bakker de solo zongen.

Ouderling M. Webb liet zien dat geschillen aangaande den godsdienst zich niet voor het eerst in deze dagen opdoen. Toen Christus op aarde kwam en Zijns Vaders boodschap aan de menschen bracht, waren er personen genoeg die, voorgevend in God te gelooven, de woorden van den Heiland absoluut niet wilden aannemen. En toch kon het menschedom niet zalig worden anders dan door hetgeen de Meester bracht. In dezen tijd worden de woorden van Christus nog eens herhaald, niet door Hem zelve, maar door Zijn dienstknechten, die het volk waarschuwen en zeggen, dat: „één geloof, één doop en één God en Vader van ons allen” ook heden nog van kracht is.

Vele leerstellingen kan men op wijze manieren hooren uiteenzetten, merkte Ouderling J. V. McGrath op. Het Evangelie van Christus brengt ons de beste wijsbegeerte, omdat het ons leert, dat naastenliefde een van de grootste geboden is. Want het doel des levens is dienstbaar te zijn. Al zegt de wereld dat het Evangelie van Christus een valsche wijsbegeerte is, dan zouden wij die Hem volgen geen aandacht daaraan moeten schenken. Door de leiding van den Heiligen Geest, dien wij hebben ontvangen, weten wij toch waar wij staan.

Ouderling Th. Sijkema toonde aan dat een zaligheid in het Koninkrijk der hemelen slechts te verkrijgen is na inachtneming van hetgeen den op Golgotha gekruisigden Heer heeft bekend gemaakt. Het is onmogelijk, hoe goed de mensch ook probeert te leven, in het Koninkrijk van God gered te worden zonder het Verzoeningswerk van den Verlosser te erkennen.

Na het door het koor mooi gezongen: „Let the mountains shout for joy”, eindigde Ouderling C. S. Stephens met dankzegging.

De middagvergadering, een bijeenkomst voor de Heiligen, werd aangevangen met het „Alles is wel”-lied. Ouderling M. E. Carr opende met het gebed, waarna het koor zong het treffende „Denkt gij nimmer daaraan.” Hoevelen in deze tegenwoordige wereld denken nooit aan het groote werk gedaan door den Heiland, waarop in dit gezang wordt gedomd. En toch is Hij ook voor hen gestorven. Wat een bedroevend schijntje menschen beseft de belangrĳheid van hetgeen Hij in Gethsemané leed.

Het avondmaal, dat de Heiligen opmerkzaam maakt op het Groote Offer, hetwelk God voor het welzijn van Zijn kinderen op aarde heeft gebracht, n.l. Zijn Zoon, werd nu rondgediend, waarna de namen van de leiders der Kerk werden voorgelezen en met het opsteken der hand goedgekeurd. Ouderling L. W. M. Dalebout verhaalde hetgeen de pioniers hebben moeten leiden en verwees naar den zegen dien Christus uitsprak in de Bergrede op hen, die gewillig zijn zonder murmureeren voor Hem te lijden.

Ouderling H. Hansen achtte het een groot voorrecht in dezen tijd te mogen leven nu apostelen en profeten weer spreken in den naam van den Allerhoogste. Velen zijn echter blind zooals in Noach's tijd het geval was. Een aanmoediging voor de Heiligen om toch vooral getrouw te blijven en vlijtig te arbeiden en niet te wachten totdat de tijd komt wanneer niemand meer werken kan, vormden den inhoud van zijn toespraak.

Ouderlingen R. M. Black en E. H. Anderson en Zuster Verstrate gaven met veel gevoel een schoon muziekstuk ten gehoor.

Ouderling T. J. Seeley zeide, dat de zending hem de vruchten van het Evangelie heeft doen proeven. Moeilijkheden worden er ontmoet, maar indien niet bij de pakken wordt neergezeten, doch flink aangepakt met het volle vertrouwen dat God bij zal staan, dan vormt inderdaad de zendingsondervinding de beste school.

De Heiligen dragen een groote verantwoordelijkheid op hun schouders, aldus ving Ouderling J. F. Kikkert aan. Mormonisme beantwoordt de groote levensvraagstukken van den mensch en leert dat voor den godvruchtige de dood geen prikkel is en de hel geen overwinning beteekent. Het Boek van Mormon door openbaring en goddelijke voorzienigheid in de handen van de Heiligen geplaatst is een schitterend bewijsstuk van de echtheid van de zending van den Meester.

Heel duidelijk en eenvoudig verklaarde Ouderling P. J. B. Leeuwenburg, dat geleerde uitdrukkingen en mooi opgestelde predikaties ons de zaligheid niet zullen brengen. Het begrijpelijke Woord van God, waarin de verlossende kracht opgesloten ligt, is het eenige wat de menschheid van eeuwig voordeel zal zijn.

Tot slot zong het koor: „De overwinning verzekerd” en Ouderling J. H. Noorda dankte den Heere voor de gelegenheid die de Heiligen weer hadden gehad om Gods dienstknechten te hebben mogen hooren spreken.

De avondvergadering werd om klokslag zeven uur begonnen. Met waardeering werd gezongen „Eere den profeet”. Ouderling J. van Haren vroeg om de tegenwoordigheid van Gods Geest, welk gebed gevolgd werd door het zingen van het koor: „De nacht vliedt heen”.

Ouderling S. Springer merkte op dat de wereld niet alleen op heden in duisternis ligt. In vroegere dagen waren er ook velen die niet in het Licht wilden wandelen. Satan was de eerste en heeft een zeer groot aantal overgehaald om geen acht te geven op het Verlossende Licht van Christus. Deed hij in het voorbestaan zijn invloed gelden, ook in deze wereld, waar de Almachtige hem naar verwezen heeft, doet hij al het mogelijke om de menschen van het Licht af te leiden. Zoolang wij echter zorgen dat wij den Morgenster in onze harten houden, zullen wij het eeuwige leven kunnen verkrijgen.

Ouderling J. Hoekstra verwees naar het moedige werk dat Christus voor alle stervelingen gedaan heeft en hetgeen niet vergeten zou moeten worden. Hij verhaalde den overwinnenden strijd van Daniël, den godvruchtigen dienstknecht van God, die zelfs geen vrees had om zijn leven te verliezen voor de groote zaak des Heeren. Door zijn oprecht vertrouwen in God, werden de muilen der verscheurende dieren toegesloten, wat ook zal plaats hebben in het duizendjarig Rijk, waar door de zachtmoedigen een zelfde geloof zal geopenbaard worden als dat van Daniël.

Het koor zong mooi: „Come Thou, o joy of nations”, waarna Ouderling J. F. Steenblik de profetie van Amos besprak, welke ons duidelijk laat zien, dat er een tijd zou komen waarin het Brood des levens niet te vinden zou zijn. Gelijk het manna uit den hemel werd geworpen om het volk van Israël te voeden en hun honger te stillen, aldus is ook heden dat Brood des levens vanuit den hemel tot de menschen gebracht, opdat zij niet ten laatsten dage zouden omkomen. Wel is waar waren er gedurende die duistere periode menschen, die hongerden naar gerechtigheid. Deze zullen echter niet aansprakelijk worden gesteld voor niet aan hun geboden kansen. De genade en barmhartigheid Gods heeft ook daarin voorzien. Nu het Brood des levens weer op aarde is, verlangt de Heere van al Zijn kinderen, dat zij daarbij zouden leven.

President John P. Lillywhite zeide, dat na een overzicht van een gelegenheid zooals deze conferentie genomen te hebben, moet een ieder wel opgebouwd en versterkt zijn in zijn geloof betreffende het Werk van God. De woorden van al de sprekers waren vrij van allen twijfel en hadden alle min of meer gedoeld op het groote Werk van den Zaligmaker, dat ons zoo'n groot voordeel brengt. Wij zijn persoonlijk in staat, al moeten wij ons inspannen, om de door Christus opgedragen geboden na te komen. Want de zaligheid hangt ook daarvan af. Als wij ons willen bekeeren en in het Evangelie-licht wandelen, dan zullen wij geheel en al verlicht wor-

den en verstaan wat Johannes zegt, n. l. dat wij Hem zullen gelijk zijn. Door de groote liefde, welke deze Apostel van Christus had verkregen voor zijn Meester, was hij in staat deze verklaring en uiteenzetting te geven en het aan de leden van de Kerk in zijn dagen bekend te maken. En natuurlijk zijn die woorden ook nu nog van kracht. De schitterende hoop, die in deze woorden ligt, brengt den rechtvaardigen persoon tot bekeering, en aldus gereinigd door den doop en verzegeld door den Heiligen Geest, kan hij Hem gelijk worden. Duidelijk verstaan wij uit deze verklaring van den Apostel dat woorden niet zoo zwaar wegen als daden en dat de persoon die te licht bevonden zal worden in den dag des oordeels, de daden zal hebben nagelaten.

Zeer passend was het laatste gezang door het koor gezongen: „Praise ye the Father”, want de conferentie was in een woord heerlijk geweest.

Ouderling R. M. Black eindigde met dankzegging en na een klein uurtje was de Weteringschanszaal weer leeg en had den aanblik alsof er niets bijzonders gebeurd was. Maar de harten van de Heiligen waren niet leeg. Gevuld met de woorden waarin Gods Geest was op te merken, gevoelden zij zich rijker dan ooit te voren en droegen een bede tot God in zich, of zij dien rijkdom steeds mochten behouden.

Het volmaakte succes was te danken aan een ieder in het bijzonder, want zeker zou het resultaat mager geweest zijn, hadden de Heiligen niet met eenparigen schouder te werk gegaan.

Overleden.

Een van de Bijenkorf-meisjes uit de Haagsche vertakking is op een droeve wijze om het leven gekomen.

Tengevolge van een noodlottigen val met een motorrijwiel is Zuster G. H. C. Strang overleden. Zij was slechts 22 jaar; nog in den bloei van haar leven. Het kan niet anders of het is een ontzettende ramp voor haar ouders om zoo spoedig van het aan hun zorg toevertrouwd pand afstand te moeten doen. Maar het Evangelie leert (hoe heerlijk dat het in het tijdperk van ons leven weer door den Heere is geopenbaard) dat Zuster Strang in de sfeer waar zij thans vertoeft een kind kan zijn voor ouders en een zuster voor broers en zusters.

Op de begraafplaats werden door de Bijenkorf-meisjes van de Haagsche Gemeente eenige liederen gezongen en woorden van waardeering gesproken. Twee zendelingen brachten enkele Evangelie-beginselen naar voren, waaruit bleek dat voor de rechtvaardigen een vreugdevol wederzien te komen staat, als resultaat van het Reddingswerk van Jezus Christus.

1.

Boven de sterren wordt alles u klaarheid,
Daar ziet gij zeker de raads'len onthuld,
't Woord der belofte, de Godd'lijke waarheid,
Daar wordt het heerlijk en eeuwig vervuld.

2.

Boven de sterren, daar ziet gij eens weder
Allen, die 't lot hier van u heeft gewend;
Daar valt de scheidsmuur, de storende neder,
Daar wordt de ziel door de zielen herkend.